

Objímala jsem Jenny na rozloučenou (nevěděla jsem, kdy ji zase uvidím), když jsem zaslechla, jak Nathaniel z ulice zavolal mé jméno. „So-ri.“

Přivolal taxík a držel otevřené zadní dveře. Přiběhla jsem k němu. Na chodníku byl hladký led, tak jsem přijala jeho nataženou ruku. Letmo jsem ucítila, jak prsty lehce stiskl ty mé a jeho hlas u mého ucha: *Napiš Jenny, až dojedeš do hotelu*, pak se dveře zavřely a ozvalo se hlasité zadunění, když bouchl do střechy taxíku. Jak se vzdaloval od obrubníku, otočila jsem se na sedadle, abych ho sledovala zamlženým oknem, dokud ho nepohltila světla.

Tri

Díky za zprávu, že jsi bezpečně dorazila do hotelu. Přečetla jsem si Jennyinu odpověď poté, co jsem vylezla ze sprchy, zabalená do měkkého bílého županu.

Vyzula jsem si hotelové pantofle, skočila jsem na postel a pak jsem odepsala. Vyměnily jsme si několik dalších zpráv, než přestala odpovídat a já jsem věděla, že usnula.

Počkala jsem, až se mi uvolní těla a mysl. Doufala jsem, že je budu následovat, ale stejně jako posledních pár nocí jsem nemohla usnout. Přestože bylo v New Yorku už hodně po půlnoci, mé tělo si zjevně myslelo, že je odpoledne v Soulu.

Znovu jsem zvedla mobil. Pod zprávami od Jenny byla smska od sekretářky Parkové ohledně zítřejšího letu. *A pod tím* byla zpráva od Leehe, otcova sekretáře, kvůli schůzce ohledně návštěvy babičky z otcovy strany za dva týdny u ní doma. Udělala jsem screenshot, sjela jsem k poslední výměně smsek s mamkou (už před víc než měsícem) a vložila jsem screenshot do zprávy. Vždycky jsme se spolu smály některým skopičinám rodiny z otcovy strany. V porovnání s gomo, tátovou starší sestrou, vypadala Jeon Sojin jako anděl. Zaváhala jsem s palcem nad tlačítkem odeslat.